

1. Chval, má du - še, Ho - spo - di - na,
do - kud živ jsem, chvá - lit chci.
Zpí - vat žal - my u - po - mí - ná
sám dech je - ště ži - vou - cí.
V sy - ny lid - ské ne - dou - fám,
je - jich my - šle - ní je klam.

2. Blažen, jehož pomocníkem / je Bůh silný Jákobův, /
skládá naději vždy s díkem / v Hospodinu, strážci smluv. /
Svět on stvořil daleký, / pravdy dbá až na věky.

3. Činí soud, kde útisk svírá, / vězně vysvobozuje, / oči
slepých otevírá, / spravednost on miluje. / Dává chléb zde
lačícím, / slzy stírá plačícím.

4. Bezbožných krok couvne zase, / své poutníky Bůh zve
dál, / sirotků, vdov ujímá se. / Hospodin na věky Král / od
národu v pronárod, / Sión v Bohu má svůj zrod.

t: Samuel Verner, Evangelický zpěvník, 1979

m: Les cent et cinquante pseumes de David, 1562